

твърдѣ малка разходка — не по-вече отъ 60 километра — за да достигне до Дунава и да придобие крайния успѣхъ: стратегическия финалъ.

Впрочемъ, това можеше да се достигне само ако не биха губили време да се допитватъ до никого, — иначе благоприятния моментъ се пропускаше.

Наистина, Османъ-паша направи една рекогносцировка съ нѣколко баталиона и орждия по направление къмъ Ловечъ, но това бѣше вече тогава, когато неговия противникъ, слѣдъ като се бѣше посъзвелъ, бѣше успѣлъ отново да се прѣустрои и то много подобрѣ отъ колкото до тогава.

Не трѣбваше да се отстъпва отъ главната идея: да се създадатъ стратегически затруднения на дѣсния флангъ на руската армия. Ако тя атакуваше — а тя атакува — то трѣбваше да бжде разбита, а единъ пътъ разбита, — да се извлѣкатъ всичките ползи отъ побѣдата, посредствомъ прѣслѣждане. — А въ случай на неуспѣхъ — да се отстъпваше било къмъ Севлиево, било къмъ Орхание.

*На война, невъзползуването отъ своята побѣда е много по-лошо, отъ колкото да бждеши разбитъ: да биеши противника е почти нищо; трѣбва непременно и да го повалиши, да го смажешъ.*

Този принципъ трѣбва да се прилага въ всичките случаи, подобни на горѣупоменатия. Османъ-паша, щомъ като се не възползува отъ своите блѣстящи успѣхи, неминуемо трѣбваше да се лиши отъ свобода въ дѣйствиата си до толкова, щото — веднажъ на противника се позволи да си поотдѣхне — да не може вече да напусне Плъвентъ, даже прѣди да бжде напълно обложенъ, освѣнъ ако на самите руси не би било износно нарочно да го пуснатъ, а това бѣше малко вѣроятно. Дѣйствително, като го виждаха че